

DE BROUWERIJ TE VLEUTEN

VIER BIER

Moderne tijd

Groep 7 - 8

“Vier bier?” vroeg de engel met het dienblad.
“Hierrrr...!” rijmde een van de zielen op de wolkenbank. De engel glimlachte en zette de bestelling voor ze neer, waarbij hij zorgvuldig een bierviltje gebruikte om geen kringen op de smetteloze wolkentafel te krijgen.
Diep beneden ze scheen de zon op de huizen en straten van Leidsche Rijn.
De vier zielen hieven hun biertjes naar elkaar op en proostten elkaar toe: “Op het eeuwige leven...!”
Ze namen een grote slok en veegden hijgend het schuim van hun lippen.
“Bij Jupiter!” zei de ziel met de zwartgeverfde, aardenwerken beker, “Dat smaakt!”
“Ik dacht dat jullie, Romeinen, altijd wijn dronken...” zei de ziel met de bruine monnikspij. Hij hief zijn grijze drinkkruikje nog eens proostend op.
“Liefst wel.” zei de Romeinse ziel. “Maar zie je... ik ben soldaat geweest in deze gebieden en de meeste van mijn wapenbroeders waren Germanen en Galliërs.
Die waren niet vies van een biertje...trouwens... waar had je wijn van moeten maken, want het klimaat hier is niet geschikt voor wijndruiven.”
Een engel met een harp zweefde naderbij.
“Hadden de heren behoefte aan een beetje muziek?” vroeg hij uitnodigend.
“Later misschien.” antwoordde de Romeinse ziel.
“Het is wel lekker rustig zo met z’n vieren op een wolkje.”
“Maar neem gerust een biertje van ons, bij de bar!” zei de ziel van de monnik gul.
De engel bedankte vriendelijk en fladderde naar een ander groepje drinkers.
“Jij weet er wel weg mee, met dat bier!” zei de Romeinse ziel. “Werkte je in je klooster in de brouwerij?”

De ziel van de monnik lachte hartelijk. “Wat zit je naar mijn buik te kijken?” vroeg hij met een knipoog.
“Nee, ik was niet betrokken bij het bierbrouwen... ik was schrijver ...maar ik mocht het wel graag proeven!”
De vier zielen lachten instemmend en bestelden goedgehumtst nog een rondje.
Toen het gebracht was door de engel met het dienblad, bracht de ziel met de grijze baard zijn houten drinknap naar zijn neus en snoof er diep aan.
“Ik mis nog steeds een beetje de honing die wij er in mijn tijd aan toevoegden,” zei hij, “maar ik ben hier langer dan jullie allemaal en ik heb alle tijd gehad om te wennen aan dat moderne bier. Proost allemaal...dat er nog vele mogen volgen!”
Hij ving een voorbijdrijvend wolkje, sloeg er met zijn vuist een kussentje van en deed dat lekker in zijn rug. “Het leven was goed, maar dit is beter.” zei hij tevreden.
“Daar drink ik op!” zei de Romeinse ziel.
De vierde ziel kwam half overeind. “Ik ben duidelijk de jongste van dit groepje...ik ben nog niet zo lang dood.” zei hij. Hij had een blonde snor en pretoogjes.
De ziel met de grijze baard keek hem aan. “Hoor ik daar een zachte-g?” vroeg hij.
De ziel met de pretoogjes knikte. “Ik kom oorspronkelijk uit Den Bosch maar tijdens mijn militaire dienst was ik hier in Utrecht gelegerd.”
Met veel onderling plezier deden de andere drie zielen zijn uitspraak van het woord “gelegerd” na, met twee vette zachte-g’s. Gelégerd...gelégerd...!
“Je bent niet teruggegaan naar het Zuiden?” veronderstelde de ziel van de monnik.
“Nee, ik ben blijven hangen aan een lief Utrechts meissie. Maar met carnaval zaten we elk jaar in Den Bosch...oftewel in Oeteldonk, zoals wij dat in Brabant zeggen.”

“Grappig dat we allevier zo verschillend zijn...uit heel verschillende tijden, en zo!” zei de ziel met de baard. “Maar we hebben elkaar gevonden...dankzij het bier!”

Hij proostte met zijn drinknap en de anderen beantwoordden zijn heilwens

“Ik moet wel bekennen dat ik er mijn hele leven-lang naast heb gezeten met dat bier.” zei de ziel met de zachte-g. De anderen keken hem afwachtend aan.

“We hadden aan de muur een wandtegeltje hangen met de spreuk: “In de hemel is geen bier, daarom drink ik het maar hier!” Dat we hier nou zo gezellig samen zitten te slempen was echt een keigoeie verrassing!”

De anderen knikten instemmend en gooiden eensgezind hun bier achterover.

Ze wenkten de engel met het dienblad en juichten als uit één mond: “Vier bier!”

“Hierrrr...!” vulde de ziel met de baard aan.

Hans Doornweerd – Latifundium ad Flevum (LatAF)

VERHAAL